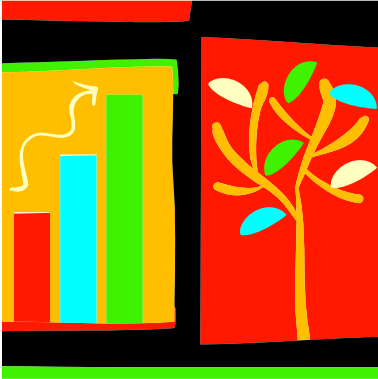

Yêu Thương Quay Về

Cô lang thang trên những con đường quen thuộc xưa cũ...cố tìm lại cho mình một chút cảm xúc của năm xưa...đã lâu lắm rồi cô đã không còn cảm nhận được những cảm xúc ấy...anh của bây giờ khác rất nhiều anh của ngày xưa...cô thở dài...cố bước mà lòng xót xa..

Anh lái xe chạy quanh các con phố đông người...mong cho cảm giác trống rỗng không còn vây lấy anh...không biết từ khi nào anh và cô không còn đi cùng với nhau...anh cũng thấy mình không còn lãng mạn như trước...anh cảm thấy bế tắc với cuộc sống hiện tại...khi về nhà đối diện với cô... anh chẳng thể nói với cô được điều gì...có phải vì anh đã đổi thay..?

Cô rất thích cái cách nói chuyện của anh..rất hài hước và thông minh...mỗi khi cô buồn chẳng ai khác ngoài anh có thể làm cho cô cảm thấy vui trở lại..ở bên anh cô cảm thấy mình thật sự hạnh phúc...đường như cô cảm thấy mình lớn hơn sau những lần nói chuyện cùng anh...anh từng trải và có nhiều hoài bão...cô tin anh..

Anh yêu sự ngây ngô của cô...anh thích được vuốt mái tóc của cô...thích nhìn thấy cô cười...thích cái giọng nói trong veo của cô...ở bên cô anh tìm được cảm giác bình yên...anh thấy mình như được trẻ lại...và đặc biệt anh yêu đôi mắt của cô...đôi mắt đượm buồn...một nỗi buồn mà anh không thể

biết được...và anh đã từng hứa sẽ làm cho đôi mắt cô sẽ vui như khi cô cười..anh tin anh sẽ làm được...

Cô bước vào quán cà phê năm xưa...nơi lần đầu tiên cô và anh gặp nhau...3 năm trôi qua..nhưng dường như mọi thứ vẫn không thay đổi nhiều lắm...vẫn chiếc ghế..vẫn cái bàn ấy...cô còn nhớ ở góc bàn phía bên tay phải cô là anh của ngày xưa ngồi đó...cô tìm đến chỗ ngồi của cô khi xưa...gọi một ly cafe...và cô đợi....

Anh bước vào nhà sau khi chẳng biết phải đi đâu...anh mệt mỏi ...anh chẳng hiểu tại sao anh lại làm vậy với cô...anh né tránh cô...sợ những câu hỏi của cô mà anh chẳng thể trả lời..sợ những lời hỏi thăm..quan tâm của cô...sợ những giây phút im lặng của anh và cô..anh thấy dường như anh quá mâu thuẫn với chính những cảm xúc của mình....

Căn phòng tối...vắng vẻ...có lẽ cô vẫn chưa về...anh với tay lấy cái hộp quet và châm điếu thuốc...buôn mình xuống chiếc ghế sofa ..hít một hơi thật sâu và từ từ nhả ra những làn khói trắng...đắng buốt...anh nhìn khắp căn phòng...bất chợt dừng lại ngay trước mặt anh một lá thư được xếp ngay ngắn trên bàn...anh vội vàng bật đèn lên và bắt đầu đọc...là lá thư cô viết cho anh...

3 năm về trước...cô và anh gặp nhau cũng tại một quán cà phê ..khi đó anh nhìn thấy cô ngồi một mình...tay ngồi xoay xoay ly cà phê...mắt nhìn vào một nơi xa xăm nào đó...lúc đó anh đã không thể ngăn mình bước đến làm quen với cô...anh tò mò vì bị thu hút bởi đôi mắt chứa những nỗi niềm của cô ...

“ Chào em..hình như em đang ngồi uống nước chỉ một mình...?”

“ Uh...tôi đang cần sự yên tĩnh...” Cô lạnh lùng trả lời anh...

“ Oh....em có cần thuê anh ngồi đây để canh giữ sự yên tĩnh cho em không

...?” anh nói cùng với cái nháy mắt như muốn chọc cô cười..

Cô nhìn anh..thoáng cười...anh khá tự tin và vui tính.. nhìn dáng vẻ bề ngoài của anh khá chững chạc với mái tóc được vuốt ngược ra sau..gương mặt sáng và nụ cười khá kiêu ngạo...

Và rồi từ đó anh nhẹ nhàng đến bên cô như những cơn mưa phùn cuối thu...và cô yêu anh...yêu ngay khi anh ngỏ lời muốn được ở bên cạnh cô...được chăm sóc và quan tâm đến cô suốt đời...

Yêu anh..cô cảm thấy thật bình yên và hạnh phúc...anh có đủ mọi cách để có thể làm cho cô cười...có khi anh như những đứa trẻ tay cầm một chùm bong bóng đủ màu sắc với những lời nhớ nhung và yêu thương dành tặng cho cô..cô cảm thấy như mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất vì được anh yêu....và rồi anh cưới cô...một đám cưới thật hạnh phúc đúng như cô mong ước đã đến..cô ngất ngây trong niềm hạnh phúc ấy...!

“ Gửi anh..!

Có lẽ anh sẽ hơi bất ngờ khi nhìn thấy lá thư này phải không anh..? Đây là lần đầu tiên em viết thư cho anh...em muốn viết lá thư này bởi vì em đã không thể nói được điều gì với anh...nói đúng hơn là anh đã không muốn em nói...anh luôn muốn né tránh em...anh có biết được cảm xúc của em lúc đó không anh...?

Khi anh đọc được những dòng này là lúc em đang ngồi với một người đang rất yêu em...vâng..đúng vậy đó anh..em đang hẹn hò với anh ấy..nhưng anh khoan hãy phán xét em...anh nên đọc tiếp những gì em đang viết cho anh...đây là những suy nghĩ của em..là những gì em muốn nói cho anh biết...những điều mà em chỉ có thể viết...không thể nói được với anh...

Không biết anh có còn nhớ khi mình sắp cưới nhau anh đã nói gì với em không anh...? anh hứa sẽ mang đến cho em thật nhiều hạnh phúc phải không anh..nhưng anh àh...nỗi buồn mà anh mang đến cho em còn nhiều hơn gấp

nhiều lần hạnh phúc mà em đã từng có với anh...đâu rồi những lời nói yêu thương ngọt ngào...những cử chỉ lãng mạn mà anh đã từng mang đến cho em...hay anh nghĩ là cưới nhau rồi những điều đó không còn quan trọng nữa..nó chỉ phù hợp với những ai đang yêu mà thôi..không phải vậy đâu anh à..em cần lắm chứ..cần để biết rằng anh vẫn còn quan tâm và yêu em..nhưng những điều ấy bây giờ thật xa xỉ đối với em...anh quá lạnh nhạt và thờ ơ...anh có biết những đêm dài chờ anh về cùng những món ăn mà em đã vất công dậy thật sớm để chọn những con cá tươi nhất..những bó rau xanh nhất để nấu cho anh...chờ cho đến khi nhìn những món ăn lạnh ngắt mà lòng em cũng nguội lạnh dần theo...anh đã từng đêm dập tắt đi những hy vọng tình cảm trong em....

Có phải anh nghĩ rằng vì tương lai của chúng mình..vì hạnh phúc của con cái chúng ta mà anh phải như vậy..nên anh đâu còn thời gian để mà phải quan tâm..phải chăm sóc..nhưng hiện giờ anh có biết em đang ở trong một căn nhà quá rộng lớn mà trái tim em thì quá nhỏ bé và lạnh lẽo...em đã thật sự cố gắng mang đến những niềm vui dù là nhỏ nhất cho anh..nhưng dường như anh không còn một chút thời gian nào để mà cảm nhận nó...

Hay là cuộc sống hiện tại quá đơn điệu khiến cho anh cảm thấy nhàm chán..chẳng còn cơ hội nào để mà anh có thể lãng mạn...hài hước với em...em biết những suy nghĩ và cảm xúc của anh lúc này..vì chính em cũng có những cảm xúc ấy...nhưng anh đã không chia sẻ cùng với em..có lẽ em đã không còn quan trọng với anh như lúc xưa nữa..vì vậy em cảm thấy hụt hẫng và mất thăng bằng....em cảm thấy chên vênh...chên vênh lắm anh à...

Nên em muốn tìm lại sự thăng bằng cho chính em...anh ấy...người mà em đang hẹn hò... đã mang đến cảm giác ấy cho em..anh ấy luôn lắng nghe em nói giống như anh của ngày xưa...luôn chia sẻ cùng em..và anh biết không anh ấy cũng hài hước giống như anh của ngày xưa ấy...đừng nghĩ là em đang

so sánh anh ấy với anh...chỉ là em thích được gặp anh ấy vì em tìm thấy anh của ngày xưa từ anh ấy....

Em biết con đường mà em đang bước đi là sai..có thể con đường em đang đi sẽ làm cho chúng ta mãi mãi xa cách nhau...nhưng em phải làm sao đây hả anh..trái tim của em nó quá yếu đuối để có thể quên đi những kỷ niệm ...những cảm xúc xưa mà anh đã dành cho em...anh có thể kéo em ra khỏi những cảm xúc mơ hồ này không anh..anh có thể giúp em tìm lại sự thăng bằng không anh..có thể làm cho em cảm thấy bớt chệnh vênh được không anh...nếu thật sự còn yêu em..anh sẽ không muốn nhìn thấy em bước tiếp trên con đường này phải không anh...em vẫn đang ngồi đây chờ anh...nơi mà lần đầu tiên em được gặp anh...

Em thật lòng yêu anh rất nhiều....! Anh sẽ đến phải không anh...? "

Mắt anh đã nhòe đi...anh cố kìm nén lại những cảm xúc để không bật thành tiếng...uh...anh thấy mình đã thay đổi ..thay đổi rất nhiều...anh thấy mình quá vô tâm.. vô tâm với chính người mà mình đã từng yêu thương nhất...những kỷ niệm về em chợt ùa về...anh vội vã ...lái xe thật nhanh...anh sợ rằng chỉ cần đến trễ một giây phút thôi thì anh sẽ không còn được nhìn thấy cô...

Anh bước vào quán cà phê năm xưa...nơi lần đầu tiên anh và cô gặp nhau...3 năm trôi qua..nhưng dường như mọi thứ vẫn không thay đổi nhiều lắm...vẫn chiếc ghế..vẫn cái bàn ấy...và cô vẫn đang ngồi một mình..tay cầm xoay xoay ly café...mắt đang nhìn vào một nơi nào đó rất xa xăm...

“ Chào em..hình như em đang ngồi uống nước chỉ một mình...?”

“ Dạ..em đang cần sự yên tĩnh anh à...” – Cô mỉm cười

“ Oh....em có cần thuê anh ngồi đây để canh giữ sự yên tĩnh cho em không ...?”

Cả anh và cô cùng cười...nụ cười của những hạnh phúc đã bị kiềm nén quá

lâu...ngoài kia những cơn mưa phùn vẫn cứ rơi...những cơn gió lạnh vẫn còn thổi...và anh và cô vẫn cần có nhau trong cuộc đời này....!)

Nguồn: Tác giả/VNthquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 30 tháng 8 năm 2010